

Diàleg

AVUI+
Des del 1976

CORPORACIÓ CATALANA
DE COMUNICACIÓ S.L.

ANTONI CAMBRÉDÓ, president executiu
PERE TORRADES, conseller delegat
CARLES FLO, director general
IVAN GRAU, director financer
ORIOI GALLISSÀ, director comercial
JOAN SERRA, director de producció
LEANDRE BASANTA, cap de distribució
QUICO DOMINGO, cap de sistemes

**LES MESURES DEL GOVERN
CENTRAL CONTRA LA CRISI**

Ramon Tremosa
i Balcells

Professor de teoria econòmica a la UB
www.ramontremosa.cat

AL PEU DEL CANÓ

Passió
al metro

Pla de rescat del totxo?

Aquesta setmana hem conegut detalls del pla de rescat del sistema bancari del govern central. Es confirma que el fons d'adquisició d'actius financers servirà per comprar bons a bancs i caixes i no per concedir crèdit nou a les empreses. I també que, a diferència d'Alemanya o Anglaterra, es mantindrà l'anonimat de bancs i caixes que se serviran d'aquest fons per resoldre els seus problemes.

La caiguda de les borses de valors no té relació amb els valors fonamentals de moltes empreses que hi cotitzen. Aquesta caiguda s'explica sobretot per la necessitat d'obtenir liquiditat (diner en efectiu) d'alguns inversors, siguin *hedge funds*, fons de pensions o particulars. I també s'explica per la desconfiança envers algunes empreses d'alguns sectors: la davallada de les cotitzacions ha estat molt intensa als sectors bancari i immobiliari.

EL DALATABAIX BORSARI ESTÀ DEIXANT les grans constructores espanyoles en una situació límit, quan ja estan prou atrapades amb la caiguda de vendes (i de preus?) del sector immobiliari. El brutal endeutament que han assumit en els darrers 4 anys, generat per les compres d'accions d'empreses de serveis espanyoles, adquireix avui tons dramàtics: Sacyr, ACS, Acciona i Ferrovial tenen un deute superior a 18.000 M€ (milions d'euros) cadascuna, més de tres bilions de pessetes cadascuna! (la Generalitat de Catalunya el 31-12-2006 tenia un deute públic acumulat en 26 anys de 14.317 M€). Acciona va comprar un 25% d'Endesa a un preu mitjà de 35 € per acció, amb un crèdit de 9.272 M€; Endesa avui val 24 € i Acciona ha caigut en un any de 240 € a 62 €. ACS va comprar un 12% d'Iberdrola a un preu mitjà de 9,2 € per acció, amb un crèdit de 5.634 M€; Iberdrola val 5 € i ACS ha caigut en un any de 51 € a 27 €. Sacyr va comprar un 20% de Repsol a un preu mitjà de 27 € per acció, amb un crèdit de 6.523 M€; Repsol val 14 € i Sacyr ha caigut en un any i mig de 54 € a 7 €. Aquest cas és especialment tràgic: encara que vengués totes les empreses participades (100% d'Itinere i Valoriza i el 20% de Repsol) el deute de Sacyr superaria els 6.000 M€.

ELS QUOCIENTS "deute empresarial/capitalització borsària" d'aquestes constructores són els més alts d'Europa. Això pot comportar l'execució massiva de les garanties dels crèdits a aquestes empreses i, seguidament, el concurs de creditors (antiga suspensió de pagaments). I és que els crèdits bancaris atorgats a les constructores per a les compres abans esmentades tenen com a únic suport les pròpies accions de les empreses comprades. Per això, aquestes constructores tenen o estan a punt de tenir un *cash flow* lliure (després de despeses i inversions) negatiu: per culpa dels enormes pagaments d'interessos del seu deute. A l'Estat espanyol s'han construït entre el 2003 i el 2007 quatre milions d'habitatges, sobretot al centre i al sud de la Península, una xifra superior als que s'han construït a Alemanya i França. Ricardo Vergés il·lustra així la dimensió de la bombolla immobiliària local: "Als Estats Units mai s'ha construït més de 9 habitatges per 1.000 habitants, i els seus preus no han superat mai 3,5 vegades la renda familiar mitjana; a Espanya

"El dalatabaix borsari està deixant es grans constructores espanyoles en una situació límit, quan ja estan prou atrapades amb la caiguda de vendes (i de preus?) del sector immobiliari"

s'han construït 22 habitatges per 1.000 habitants, venuts a un preu equivalent a 6,5 vegades la renda familiar mitjana".

FINS ARA LES MESURES DEL GOVERN ZP semblen encaminades a protegir les empreses constructores. Per què cal transformar habitatge lliure en protecció oficial: per evitar la caiguda dels preus del sector? Mantindre els preus dels pisos artificialment alts a base de subsidis és regressiu, ja que beneficia els constructors enfront dels compradors. Això és d'esquerres? El pla de rescat del govern central sembla un pla encobert, via sector bancari, de salvació dels grans constructors espanyols. ¿Es vol evitar que els bancs executin els

seus crèdits a les grans constructores? Si alguna presentés concurs de creditors, faria petita la fins ara més gran suspensió de pagaments de la història d'Espanya, la de la també constructora Martinisa-Fadesa. I per això ara cal rescatar el "millor sistema financer del món": bancs i caixes estan comprant massivament habitatges a les constructores per evitar-ne la fallida (el Banc de Santander reconeix que ja s'hi ha gastat enguany 2.700 M€). El col·lapse del totxo redueix el crèdit a tota l'economia... i enguany és el pla de rescat del totxo el que passa per davant del nou finançament català; i la Generalitat, un any més, a endeutar-se i a hipotecar els nostres fills. Conseller Castells: per què no va concretar el nou finançament quan tot anava bé?

QUAN RATO ERA MINISTRE I SOLBES comissari europeu, el primer negava la bombolla immobiliària espanyola que el segon reconeixia. Després el Solbes ministre l'ha negada al Rato president del Fons Monetari Internacional, que ara la reconeix. I mentre el crèdit no arriba a les empreses i l'atur creix vertiginosament, ZP, el rei de la improvisació, dona tombs pel món per poder anar a Nova York a refundar el capitalisme. ¿Vol una foto amb Bush per dir després que tota la culpa és dels EUA? En èpoques de crisi, i no de bonança, es veu més clarament el lideratge d'un polític. I com Aznar, a ZP la segona legislatura l'està empitjorant i no pas millorant.

Isabel
Olesti

Espectora

Assegut davant meu, en un vagó de metro mig buit, tard de la nit, hi ha un noi d'uns trenta anys que llegeix un llibre de cobertes vermelles, una mica descolorides. El títol i l'autor són al lloc, amb lletres petites i daurades que no clisso, però intuïx de quina col·lecció es tracta. Se'l veu concentrat en la lectura, el noi, i em fa enveja i em pica la curiositat. Passa un full i ni s'immuta, ni es digna a aixecar el cap per veure qui l'acompanya o en quina parada som. Possiblement deu anar lluny i està tranquil, o potser comptabilitza les parades sense aixecar el cap. A mi me'n queden quatre i no puc perdre el temps si vull saber què llegeix. Però no puc fer res més que observar-lo i esperar que aixequi una mica més el lloc del llibre. Fins que en una parada es mou una mica i el títol se m'ofereix radiant. És el volum dos de l'obra completa de Josep Pla editada l'any 1966 per Destino *Aigua de mar*. Entre els milers de pàgines que l'escriptor empordanès va deixar escrites, les històries marineres d'aquest recull són una perla literària. Pla descriu el que coneix més bé i l'apassiona: el mar. Explica viatges en barca per la Costa Brava, quan no hi havia res més que barraques de pescadors i gent acollidora que sempre el convidava a menjar suquets de peix divins. Pla et fa sentir les olors, el gust del peix, els colors, el so d'una tempesta, com si ho visquessis. Estic a punt de dir-li al noi que jo també em vaig enganxar amb aquest llibre i que no hauria imaginat mai trobar algú que el llegís al metro, però arriba la meua parada i el deixo sol.

LLUÏSA JOVER